

РЕШЕНИЕ

№ 9669

гр. С., 07.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 48 СЪСТАВ, в публично заседание на осми март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА

при участието на секретаря М. АТ. ДРАГАНОВА
като разглежда докладваното от ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА Гражданско дело № 20221110130905 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1, вр. чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С....., с която против А. В. А., ЕГН *****, с адрес: гр. С..... са предявени по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК положителни установителни искове с правно основание чл. 149, ал. 1 ЗЕ, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД, за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца следните суми, за които е издадена заповед по чл. 410 ГПК от 12.04.2022 г. по ч. гр. д. № 14361/2022 г. по описа на СРС, 24 състав, а именно: 484,90 лв. – главница за доставена, но незаплатена топлинна енергия за периода от 01.11.2018 г. до 30.04.2021 г., 73,25 лв. – мораторна лихва за периода от 15.09.2019 г. до 10.03.2022 г., 28,80 лв. – главница за цена на услуга дялово разпределение на топлинна енергия за периода от 01.02.2019 г. до 30.04.2021 г. и 5,24 лв. – мораторна лихва върху главницата за цена на услуга дялово разпределение на топлинна енергия за периода от 31.03.2019 г. до 10.03.2022 г., ведно със законната лихва върху главниците от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 18.03.2022 г., до окончателното изплащане на сумите, за недвижим имот – ап. 36, находящ се в гр. С....., с аб. № 144672.

Ищецът твърди, че ответникът е собственик на горепосочения имот, поради което и по смисъла на чл. 153, ал. 1 ЗЕ е клиент на топлинна енергия, доставяна до имота през процесния период. Твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е заплатил дължимата цена. Ищецът поддържа, че съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на ТЕ за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия за продажба на топлинна енергия от „Т.С.“ АД на клиенти за битови нужди в гр. С., като спрямо ответника, доколкото не е упражнил правата си по чл. 150, ал. 3 ЗЕ, са влезли в сила общите условия на „Т.С.“ ЕАД за продажба на топлинна енергия на потребители за битови нужди в гр. С., одобрени с Решение от 2016 г. на ДКЕВР, публикувани във вестник „М.“ от 10.07.2016 г. Твърди, че съгласно общите

условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 45-дневен срок от датата на публикуване на ежемесечно получаваните фактури на интернет страницата на продавача, като лихва за забава се начислява само в случай, че клиентът изпадне в забава след изтичане на 45-дневния срок от публикуване на общата фактура за съответния отоплителен сезон. Поддържа, че съгласно чл. 139 ЗЕ разпределението на топлинна енергия между клиентите в сграда – етажна собственост се извършва по системата за дялово разпределение при наличието на договор с лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Сочи, че услугата дялово разпределение на ТЕ в сградата се извършва от „Т.“ ООД, за което се дължи възнаграждение за услуга дялово разпределение на топлинна енергия. По изложените съображения, ищецът моли съда да признае за установено, че ответникът му дължи исковите суми. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника А. В. А., който намира исковите за неоснователни. Оспорва, че е абонат на „Т.С.“ ЕАД, като заявява, че не отоплява имота си и не ползва БГВ. Твърди, че не са представени доказателства за плащане на възнаграждение от страна на ищеца на топлинния счетоводител. Сочи, че исковата молба не отговаря на издадената заповед за изпълнение – в петитума на исковата молба се сочи една единствена сума, без да бъдат посочени основанията и претенциите по пера и периоди, претендираните лихви не са посочени поотделно, като не се сочи възникването на всяко едно задължение с начало и край. Прави възражение за погасяване на част от вземанията по давност. Оспорва редовното водене на счетоводството на ищеца, както и истинността на представените с исковата молба изравнителни сметки. Моли за отхвърляне на исковите като неоснователни. Претендира разноски.

Съдът, след като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заявление от 18.03.2022 г. „Т.С.“ ЕАД е сезирало съда с искане за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу А. В. А. за сумата от 484,90 лв., представляваща стойност на доставена топлинна енергия за периода 01.11.2018 г. – 30.04.2021 г., ведно със законна лихва от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 18.03.2022 г. до окончателното изплащане; сумата от 73,25 лв. - мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2019 г. – 10.03.2022 г.; сумата от 28,80 лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода 01.02.2019 г. – 30.04.2021 г., ведно със законна лихва от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 18.03.2022 г. до окончателното изплащане; сумата от 5,24 лв. - мораторна лихва върху цената на услугата дялово разпределение за периода 31.03.2019 г. – 10.03.2022 г. С разпореждане от 12.04. 2022 г. съдът е издал исканата заповед за изпълнение, като в полза на заявителя е присъдена и сумата от 25 лв. - държавна такса и 50 лв. - юрисконсултско възнаграждение.

Заповедта е връчена на длъжника на 15.04.2022 г., като в срока по чл. 414 ГПК от ответника е постъпило възражение от 11.05.2022 г.

В срока по чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК заявителят е предявил икове за установяване на вземанията си по исков ред.

По делото е приет Договор за покупко-продажба на жилище, сключен по реда на чл. 117 ЗТСУ, рег. № 81, том VII, видно от който на 30.10.1975 г. Главна дирекция за изграждане на С. е продала на М.Д. А.а новопостроено жилище № 36, находящо се в жилищна сграда-блок

№ 24, вх. Б, ет. 5 в ж. к. „Н.“, с площ от 65,12 кв. м., заедно с припадащите се избено помещение № 9 и 1,089% идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото.

По делото е прието Удостоверение за наследници изх. № УГ01-9940/26.08.2022 г., издадено от гр. С., район „Н.“, от което е видно, че М.Д. А.а е починала на 09.08.2022 г., като е оставила за наследници по закон А. В. А. – съпруг, ответник в настоящото производство, М. В.а В.а-В. – внучка, К. В.а С. – внучка.

Прието е и писмо изх. № RO-7000-23 (1)/08.05.2013 г. от Столична община, район „Н.“, издадено в полза на „Т.С.“ ЕАД, от което се установява, че административен адрес ж. к. „Н.“ 1 част, бл. 24 и административен адрес ж. к. „Н.“ 1 част, бл. 113 са идентични.

Представен и приет е протокол от проведено на 28.08.2002 г. Общо събрание на етажните собственици на адрес: гр. С., ж. к. „Н.“, бл. 113, вх. А и Б, на което

е взето решение да се сключи договор с „Т.“ ООД за извършване на услугата „топлинно счетоводство“ и са избрани представители, които да сключат договор от името на етажната собственост. В този протокол е съставен и списък на етажните собственици, които с подписите си са удостоверили горното решение, като срещу апартамент № 36 с абонатен № 144672 е положен подпис за ответника А. В. А., неоспорен по делото.

Представен и приет е договор № 120/02.09.2002 г., сключен между ЕС на адрес: гр. С., ж. к. „Н.“, бл. 113, вх. А и Б като възложител и „Т.“ ООД като изпълнител за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия.

Приет е и договор от 07.11.2007 г., сключен между „Т.С.“ ЕАД – възложител и „Т.“ ООД – изпълнител, при общи условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия по чл. 139в, ал. 2 ЗЕ. По силата на договора възложителят е възложил на изпълнителя, който е приел да извършва услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сгради етажна собственост или в сграда с повече от един потребител в гр. С., при спазване на изискванията на Общите условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия, одобрени от ДКЕВР с решение № 0У-024/10.08.2007 г., срещу насрещното задължение на възложителя да заплаща договореното възнаграждение.

Приети са съобщения към фактури и извлечение от сметки по месеци за процесния период за абонатен № 144672.

Приети са и писмени доказателства, представени от третото лице – помагач с молба от 14.02.2023 г., а именно: талон за отчет на абонатен № 144672, подписан от ответника, видно от който в имота няма топлоразпределители – демонтирани са, ползва се бойлер, изравнителни сметки за периода 2018 г. – 2019 г., 2019 г. – 2020 г., 2020 г. – 2021 г., документ от 04.07.2019 г., удостоверяващ датата на връчване на изравнителната справка за използвана топлинна енергия за отоплителен сезон 2018/2019 г. на етажната собственост на адрес ж. к. „Н.“, бл. 113, вх. Б.

За установяване количеството и стойността на доставената до имота в процесния период

топлинна енергия е прието заключение на съдебно – техническа експертиза (СТЕ), оспорена от ответника, според която общият топломер в абонатната станция се отчита по електронен път в началото на всеки месец. Технологичните разходи в абонатната станция са приспаднати от топлопреносното предприятие. За процесния имот през процесния период фирмата, извършваща дяловото разпределение на топлинна енергия е „Т.“ ООД. За процесния период няма начисляване ТЕ за отопление на имот, както и ТЕ за БГВ. Начислявана е ТЕ, отдадена от сградната инсталация, в съответствие с нормативната база в Наредба № 16-334/06.04.2007 г. и измененията и допълненията от 01.06.2014 г. на база пълната отопляема кубатура в размер на 152 куб. м. съгласно Акт за разпределение на кубатурата в жилищната сграда. За процесния период няма начислявана ТЕ за отопление на общи части, съгласно Акт за изключване на отоплението в стълбището на жилищната сграда от 01.03.1996 г. Според вещото лице изчисленията, извършени от фирмата за дялово разпределение са в съответствие с действащата Наредба № 16-334, включително измененията и допълненията от 01.06.2014 г. и от 09.06.2015 г. През процесния период във фактурите, изготвени от „Т.С.“ ЕАД няма начислявана такса мощност, тъй като същата е отменена с Решение № Ц-010/28.06.2006 г. на ДКЕВР и Протокол № 2/30.06.2006 г. на Съвета на директорите на „Т.С.“ АД. Съобразно изготвените изравнителни сметки от фирма „Т.“ ООД за процесния период 01.05.2018 г. – 30.04.2021 г. има сума за доплащане – 21,51 лв. Общо изчислената сума за процесния период, след прибавяне на сумите по изравнителните сметки, възлиза на 484,93 лв. Според вещото лице дължимата сума за услугата дялово разпределение за периода от м. 02.2019 г. до м. 30.04.2021 г. е в размер на 28,80 лв. При изготвяне на изравнителните сметки са спазени нормативните изисквания в областта на енергетиката. Общият топломер в абонатната станция е преминавал метрологични проверки със заключение за съответствие с одобрения тип, като при проверките не са констатирани отклонения извън допустимите стойности. В съдебно заседание вещото лице уточнява, че след проверката на 25.06.2018 г. е направена нова на 30.08.2021 г., т. е. след повече от две години, което обаче не влияе върху изправността на общия топломер.

В хода на производството е прието заключение и на съдебно – счетоводна експертиза (ССЧЕ), неоспорена от страните, от която се установява, че няма данни за извършени плащания на задълженията за процесния период. Съобразно действащите цени за ТЕ през процесния период незаплатените суми за ТЕ от абоната за периода са общо в размер на 484,90 лв., а увеличени със сумите за дялово разпределение (28,80 лв.) са в размер на 513,70 лв. Лихвата за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 10.03.2022 г. е в размер на 73,22 лв.

При така установеното съдът намира от правна страна следното:

В предмета на делото са включени установителни искиове, предявени в срока по чл. 415 ГПК от кредитор, в чиято полза е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, връчена лично на длъжника, срещу която в срока по чл. 414 ГПК е подадено възражение от последния. Целта на ищеца е да се установи със сила на пресъдено нещо

спрямо другата страна съществуването на вземанията, предмет на издадената заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК. В случая посочените в исковата молба суми са идентични с тези, за които е издадена заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК, същите са индивидуализирани в достатъчна степен по размер и период, поради което оплакванията на ответника в обратен смисъл са неоснователни.

За да се уважи искът за установяване вземане на ищеца за стойността на доставената топлинна енергия и цена на услуга дялово разпределение по делото следва да се докаже, че за процесния период между страните е съществувало валидно правоотношение, по силата на което ищецът се е задължил да доставя на ответника топлинна енергия срещу задължение на последния да заплаща стойността ѝ, че ищецът е изпълнил своите задължения и е доставил конкретно количество топлоенергия, начислил е суми за него съобразно с действащата към съответния момент нормативна уредба, поради което за ответника е възникнало задължение да заплати стойността ѝ, че е била извършена услугата дялово разпределение на топлинна енергия в полза на ответника, който е поел задължение да заплати тази сума на ищеца и договорения размер на възнаграждението.

По отношение на акцесорните искове за обезщетение за забава в плащането на главниците ищецът следва да установи, че главните задължения са възникнали, че е настъпила тяхната изискуемост, както и че размерът на законната лихва възлиза именно на спорните суми.

В тежест на ответника е да докаже плащане на задълженията.

Във връзка с възражението на ответника за погасяване на вземанията по давност, в тежест на ищеца е да докаже настъпването на обстоятелства, водещи до спиране и/или прекъсване на давностния срок.

По делото не е спорно, а се установява и от приетите доказателства, че през исковия период процесният имот е бил топлофициран и че сградата - етажна собственост, в която се намира, е била присъединена към топлопреносната мрежа.

Спорно на първо място е дали ответникът има качеството на клиент на топлинна енергия за процесния имот и абонатен номер през процесния период.

Понятието „потребител на топлинна енергия за битови нужди“ е определено в § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ (отм.), действал до 17.07.2012 г., а именно: физическо лице - собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за домакинството си. Съгласно разпоредбата на чл. 153 ЗЕ - в редакцията, действала до 17.07.2012 г., всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са „потребители на топлинна енергия“. След отмяната на § 1, т. 42 ДР на ЗЕ и с влизане в сила на измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г., се въвежда понятието „клиент на топлинна енергия“, което е еквивалентно по смисъл на понятието „потребител на топлинна енергия“.

Съгласно § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.) „Битов клиент“ е

клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ (редакция след 17.07.2012 г.) всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 ЗЕ на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3 ЗЕ. Посочените от законодателя в чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди, са собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху имота. Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, съответно - на носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо имота лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Сключването на договора с третото лице следва да се докаже с всички допустими по ГПК доказателствени средства, например с откриването на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество (ТР № 2/17.05.2018 г. по тълк. д. № 2/2017 г. по описа на ОСГК на ВКС).

В мотивите на тълкувателното решение е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от ДКЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. С оглед на изложеното, собственикът или титуляр на вещно право на ползване в имот, под режим на етажна собственост, по презумпция на закона се смята потребител на отдадена от сградната инсталация и отоплителните тела на общите части на сградата топлинна енергия. По силата на закона между битовия клиент и топлопреносното предприятие възниква правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия, без да е необходимо изричното им приемане от потребителя. Достатъчно е взето решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа, за да бъде всеки етажнен собственик потребител на постъпилата в сградата топлинна енергия. Следователно договорът за доставка на топлинна енергия за даден имот, част от сграда, намираща се в режим на етажна собственост, може да бъде както изричен писмен (при постигане на съгласие относно същественото съдържание на договора), така и презюмиран (сключен със самия факт на придобиване на собствеността или вещното право на ползване), като всеки нов договор за този имот, сключен по който и да е от двата начина (изричен или презюмиран), преустановява действието за в бъдеще на предходно сключен договор за същия имот с друго

лице. Ето защо за преценката с кого дружеството – ищец е в облигационни отношения за доставка на топлинна енергия за процесния имот през процесния период, от значение е обстоятелството с кое лице последно по време е бил сключен договор за доставка на топлинна енергия (изричен или презюмиран).

Настоящият състав на съда приема, че ищецът е изпълнил доказателствената си тежест да установи, че през процесния период ответникът е имал качеството клиент на топлинна енергия, доставяна до процесния имот.

От представения по делото Договор за покупко-продажба на жилище, сключен по реда на чл. 117 ЗТСУ, рег. № 81, том VII, се установява, че процесният имот е закупен на 30.10.1975 г. от съпругата на ответника М.Д. А.а, като съдът е отделил за безспорно на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК, с оглед твърденията на страните в откритото съдебно заседание, че към 30.10.1975 г. купувачът и ответникът са били в граждански брак, който е бил прекратен със смъртта на Марийка А.а на 09.08.2022 г. При това положение и на основание чл. 13 СК - 1968 г. (отм. ДВ, бр. 41 от 28.05.1985 г.), която разпоредба е била приложима към датата на придобиване на правото на собственост, имотът е станал съпружеска имуществена общност – бездялова съсобственост между съпрузите. Съгласно посочената разпоредба недвижимите и движимите вещи и права върху вещи, придобити от съпрузите през време на брака, принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо от това на чие име са придобити, и служат за задоволяване нуждите на семейството. Ето защо съдът приема, че през исковия период като собственик на имота ответникът се намира в облигационно правоотношение с ищцовото дружество, тъй като качеството клиент на топлинна енергия се свързва с принадлежността на правото на собственост върху имота. Няма данни правото на собственост да е било прехвърлено впоследствие на трето лице, да е било учредено вещно право на ползване или да е сключен изричен писмен договор с топлофикационното дружество с трето за делото лице, а такива твърдения не са и изложени от ответника.

Нормата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ регламентира продажбата на топлинна енергия от топлопреносно предприятие на потребители (клиенти) на топлинна енергия за битови нужди, като постановява, че тя се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, в които се урежда съдържанието на договора. Договорното правоотношение по продажба на топлинна енергия при общи условия възниква между топлопреносно предприятие и потребителя (клиента), по силата на закона – чл. 150 ЗЕ, без да е необходимо изрично изявление на ответника – потребител, включително и относно приемането на Общите условия, в който смисъл е и съдебната практика, обективирана в решение № 35/21.02.2014 г. по гр. д. № 3184/2013 г. на ВКС, III ГО, постановено по реда на чл. 290 ГПК. С оглед тази нормативна уредба съдът приема, че между главните страни по спора за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия за продажба, каквито са Общите условия на ищеца от 2016 г., одобрени с решение № 0У-1/27.06.2016 г. на КЕВР, публикувани във вестник „М.“ от 11.07.2016 г., в сила от 11.08.2016 г., което правоотношение е възникнало по силата на закона с оглед качеството на ответника

на собственик на имота през процесния период.

Относно обема на отговорността на ответника съдът приема, че бракът между последния и М.Д. А.а е бил прекратен поради смъртта на съпругата след исковия период, от което следва, че ответникът е пасивно легитимиран да отговаря за целия размер на задължението за потребена топлинна енергия. Съпрузите са придобили процесния имот в режим на СИО, поради което съгласно нормата на чл. 36, ал. 2 СК, за задълженията, поети за текущи нужди на семейството съпрузите отговарят солидарно. Не е спорно, че съпрузите са живели в имота като семейство, т. е. това е било тяхното семейно жилище. Същите са били обвързани от договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди в имота и следва да отговарят за заплащане на потребената такава в имота при условията на солидарност по чл. 32 СК (така и решение № 1971 от 22.07.2022 г. по в. гр. д. № 13628/2021 г. по описа на СГС, II-А въззивен състав). Съгласно чл. 122, ал. 1 ЗЗД кредиторът по вземания срещу солидарни длъжници сам определя към кого да насочи претенциите си и може да иска изпълнение на цялото задължение от всеки един, а всеки един отговаря за пълния размер на вземането на кредитора. В случая кредиторът е избрал да насочи претенцията си към един от солидарните длъжници през процесния период – ответникът А. А., поради което именно той отговаря изцяло за неплатените суми за доставка на топлинна енергия през процесния период.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ (чл. 139 - чл. 148) и в Наредбата за топлоснабдяването.

Измерването на индивидуалното потребление на топлинна енергия и вътрешното разпределение на разходите за отопление и топла вода между топлоснабдения имот в сградата в режим на етажна собственост е възложено от етажните собственици на „Т.“ ООД с договор, сключен от упълномощен представител на етажните собственици. Третото лице – помагач е осъществявало услугата дялово разпределение за топлоснабдения имот за исковия период, което обстоятелство не е спорно между страните.

В нормата на чл. 156 ЗЕ е регламентирано уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия в сгради – етажна собственост, въз основа на принципа за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия, като всеки потребител дължи заплащането на реално потребената въз основа на отчетните единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение, монтирани на отоплителните тела в жилището и съответната част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация.

От приетите по делото писмени доказателства и от заключението на СТЕ, което съдът кредитира по реда на чл. 202 ГПК, се установява, че до имота през исковия период е доставяна топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, не е начислявана топлинна енергия за отопление на имот и за БГВ. Действително представените от ищеца писмени доказателства – извлечения от сметки и съобщения към фактури, които са оспорени от

ответника, са частни такива, без обвързваща съда материална доказателствена сила, но по делото е изслушано и прието експертно заключение, изготвено както въз основа на съобщенията към фактурите, отразяващи дължимите суми за процесния период, така и по документи, представени от топлофикационния район и от третото лице – помагач, поради което макар и оспорено от ответника, съдът приема, че заключението вярно и точно отразява доставката и цената на топлинната енергия през процесния период. Във връзка с оплакванията, че вещите лица са работили по документи, които не са по делото и с които съдът и страните не могат да се запознаят, следва да се посочи, че вещи лица се назначават за отговор на въпроси, за които се изискват специални знания. За да бъде отговорено на поставените от съда задачи вещото лице може да изследва и материали извън кориците на делото, като посочи в заключението си изследваните данни за изготвянето му и носи наказателна отговорност за даване на невярно заключение, базирано на липсващи документи, респективно недаващо правдива информация. В случая липсват данни, които да внасят съмнение в безпристрастността на вещите лица и не са налице основания заключенията да не бъдат взети предвид при формиране на фактическите изводи на съда. Следва да се посочи, че задължението за заплащане стойността на топлинната енергия не е обусловено от издаване на данъчни фактури, а от осъществяването на доставката, което обстоятелство с оглед изложеното по – горе настоящият съдебен състав приема за доказано по делото.

Като взе предвид заключението на СТЕ и изравнителните сметки, представени от третото лице - помагач съдът приема, че главницата за топлинна енергия за процесния период възлиза на 484,93 лв., като с оглед диспозитивното начало в гражданския процес – чл. 6 ГПК, искът е основателен за сумата от 484,90 лв.

От страна на ответника своевременно е направено възражение за погасителна давност, по отношение на което съдът намира следното:

Задълженията на потребителя за заплащане стойността на топлинната енергия са такива за периодични плащания, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време еднородни задължения, чийто падеж е уговорен в общите условия на ищцовото дружество, като не е необходимо плащанията да са еднакви по размер (в този смисъл е Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по т. д. № 3/2011 г. по описа на ОСГК на ВКС). Същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок. Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, а в ал. 2 ЗЗД е предвидено, че ако е уговорено вземането да става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало.

Разпоредбата на чл. 116, б. „б“ ЗЗД предвижда, че давностният срок се прекъсва с предявяване на иск относно вземането. Според Общите условия за продажба на топлинна енергия от ищцовото дружество от 2016 г., купувачите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45 - дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Тъй като настоящият иск се счита предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 18.03.2022 г., на основание чл. 422, ал. 1 ГПК – в

случая от 18.03.2022 г. давността е прекъсната, като в периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г. срокът на погасителната давност е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето (обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г.). Поради това, вземанията на ищеца, станали изискуеми преди 08.01.2019 г. (с прибавяне на 69 дни, през които давност не е текла), са погасени по давност. В случая, най-ранното вземане за периода – това за м. 11.2018 г. е станало изискуемо на 15.01.2019 г. (за цена на ТЕ), поради което не е погасено по давност. Ето защо искът за главница за топлинна енергия следва да бъде уважен изцяло за сумата от 484,90 лв. Като законна последица от уважаване на иска, върху главницата следва да се присъди и законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 18.03.2022 г. до окончателното плащане.

По претенцията за мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия:

Съгласно чл. 33, ал. 1 от Общите условия на ищеца от 2016 г., приложими в случая, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 в 45 - дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно чл. 33, ал. 4 обаче продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2, т. е. ако не са заплатени в 45 - дневен срок след издаване на обща фактура за отчетния период, определена на база изравнителните сметки. Съгласно чл. 33, ал. 2 клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45 - дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Според чл. 32, ал. 2 след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Върху тези окончателно определени по размер суми въз основа на реалния отчет на доставеното количество ТЕ клиентите дължат обезщетение за забава, ако не са заплатили сумите в посочения в чл. 33, ал. 2 срок. Следователно, задълженията на ответника за заплащане стойността на доставената енергия са възникнали като срочни, поради което поставянето на потребителя в забава не е обусловено от отправяне на покана от страна на кредитора или от публикуване на общата фактура на интернет - страницата на дружеството. В ОУ от 2016 г. падежът на задължението за заплащане стойността на ТЕ е изрично определен – с изтичане на 45 - дневен срок след изготвяне на изравнителните сметки след края на отоплителния сезон. С оглед това, за главните вземания за периода м. 11.2018 г. – м. 04.2021 г., спрямо които приложение намират Общите условия на ищеца от 2016 г., в полза на ищеца съществува вземане за мораторна лихва, начислена в периода 15.09.2019 г. – 10.03.2022 г., в размер на 73,22 лв., съобразявайки заключението на ССЧЕ, неоспорено от страните, до която сума искът за мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия е основателен и следва да бъде уважен, а за разликата до пълния предявен размер от 73,25 лв. – да бъде отхвърлен като

неоснователен.

По претенцията за услугата за дялово разпределение за периода:

По силата на чл. 22 от Общите условия на ищеца от 2016 г. дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на ЕС, като съгласно ал. 2 на същите клаузи – клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец.

Съгласно чл. 36 от Общите условия на ищеца от 2016 г. клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение (извършвана от избран от клиентите търговец), като стойността се формира от: цена за обслужване на партидата на клиент и цена на отчитане уредите за дялово разпределение. В клаузата на чл. 36, ал. 2 от Общите условия 2016 г. е предвидено, че редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение, и се обявява по подходящ начин на клиентите. С общите условия, одобрени от ДКЕВР, се урежда съдържанието на договора за продажба на топлинна енергия между страните, който на основание чл. 20а ЗЗД има сила на закон за последните.

Предвид горните обстоятелства ищецът се легитимира като субект, който има право да получи цената на извършваната услуга дялово разпределение, съобразно което предявеният иск за установяване дължимостта на тази сума в полза на „Т.С.“ ЕАД – в качеството му на продавач на топлинна енергия, и при наличните доказателства представени от „Т.“ ООД, че през процесния период действително е извършвана услуга дялово разпределение на топлинна енергия, е установен по основание. Относно размера съдът кредитира заключението на приетите експертизи, че стойността на услугата възлиза на 28,80 лв., при съобразяване, че процесният период, за който се претендира цената на услугата не е погасен по давност, или искът за цената на услугата дялово разпределение на топлинна енергия следва да бъде уважен изцяло. Като законна последица върху главницата следва да се присъди и законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 18.03.2022 г. до окончателното плащане.

По иска за мораторна лихва върху цената на услугата дялово разпределение на топлинна енергия:

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, поради което акцесорната претенция в тази част е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По разноските:

С оглед изхода от спора право на разноски имат и двете страни съразмерно на уважената, респективно отхвърлената част от исковете.

За исковото производство на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК на ищеца следва да бъде присъдена сума в размер на 668,99 лв. от общо претендираните в размер на 675 лв. (за държавна такса – 175 лв., 400 лв. – депозити за СТЕ и ССЧЕ и 100 лв. - юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащане на правната помощ, при съобразяване материалния интерес, фактическата и правната сложност на делото), съразмерно с уважената част от исквете.

За исковото производство на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ответника следва да бъде присъдена сума в размер на 2,70 лв. от общо претендираните в размер на 300 лв. за адвокатско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от исквете.

За заповедното производство на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК на ищеца се следват разноси в размер на сумата от 74,33 лв. от общо 75 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С....., срещу А. В. А., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж. к. „Н. - 1“, бл. 113, вх. Б, ет. 5, ап. 36, по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, икове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че А. В. А., ЕГН *****, дължи на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, както следва: сумата от 484,90 лв. - главница, представляваща стойност на доставена топлинна енергия за топлоснабден имот: апартамент № 36, находящ се в гр. С., ж. к. „Н. - 1“, бл. 113, вх. Б, ет. 5, с аб. № 144672, за периода 01.11.2018 г. – 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 18.03.2022 г. до окончателното изплащане; сумата от 73,22 лв. – мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2019 г. – 10.03.2022 г. и сумата от 28,80 лв. – главница, представляваща цена на услуга дялово разпределение на топлинна енергия за периода 01.02.2019 г. – 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 18.03.2022 г. до окончателното изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение от 12.04.2022 г. по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 14361/2022 г. по описа на СРС, ГО, 24 състав, като

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С....., срещу А. В. А., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж. к. „Н. - 1“, бл. 113, вх. Б, ет. 5, ап. 36, по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, икове с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за признаване дължимостта на мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за сумата над 73,22 лв. до сумата от 73,25 лв. за периода 15.09.2019 г. – 10.03.2022 г. и мораторна лихва върху цената на услугата дялово разпределение на топлинна енергия в размер на 5,24 лв. за периода 31.03.2019 г. – 10.03.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение от 12.04.2022 г. по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 14361/2022 г. по описа на СРС, ГО, 24 състав, като неоснователни.

ОСЪЖДА А. В. А., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж. к. „Н. - 1“, бл. 113, вх. Б, ет. 5, ап.

36, да заплати на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С....., на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, сумата от 74,33 лв. - разноси за заповедното производство и сумата от 668,99 лв. - разноси за исковото производство, съразмерно с уважената част от исковите.

ОСЪЖДА „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С....., да заплати на А. В. А., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж. к. „Н. - 1“, бл. 113, вх. Б, ет. 5, ап. 36, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от 2,70 лв. - разноси за исковото производство, съразмерно с отхвърлената част от исковите.

Решението е постановено при участието на „Т.“ ООД като трето лице - помагач на страната на ищеца „Т.С.“ ЕАД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____